

РЕШЕНИЕ

№ 426

гр. Русе, 14.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ТРЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Черкезова

Членове: Мария Велкова
Николинка Чокоева

при участието на секретаря Светла Пеева
като разглежда докладваното от Мария Велкова Въззивно гражданско дело № 20224500500654 по описа за 2022 година

Производството е по **чл.258 и сл. от ГПК**.

Постъпила е въззивна жалба от С. С. Т. чрез пълномощника му адв. И. П. от АК-Русе против решение № 665/19.05.2022 г., постановено по гр.д. №990/2021 г. по описа на Русенския районен съд, с което е осъден да заплати на П. А. Д. от гр.Русе сумата в размер на 2200 евро и е отхвърлен предявеният от него насрещен иск за сумата в размер на 400 евро.

Твърди се, че решението е неправилно като постановено при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон по съображенията, изложени в жалбата. Претендира отмяна на решението и постановяване на ново, с което предявеният от П. А. Д. иск се отхвърли, както и да се уважи предявеният от него насрещен иск. Претендира и направените разноски за производството.

Ответникът по жалбата П. А. Д. от гр.Русе чрез пълномощника си адв. Л. П. е подал отговор по реда на чл.263 от ГПК, в който изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита обжалваното решение за правилно по подробно изложените съображения и иска същото да бъде потвърдено.

Претендира разноски за производството.

След преценка на доводите на страните и доказателствата по делото, въззивният съд приема следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна в заканаустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд извършва служебно проверка на валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

В изпълнение на правомощията си, визирани в горепосочената правна норма, въззивният съд констатира, че обжалвания съдебен акт е нищожен.

Нищожността е най-тежкият порок на съдебното решение, който не е дефиниран в закона, но в правната теория и съдебната практика се приема, че такава е налице при липса на надлежно волеизявление на съдебния състав - когато решението е постановено извън правораздавателната власт на съда, в незаконен състав, при неподписване на решението от мнозинството от съдийския състав, при неспазване на писмената форма или неразбираемост на волята на съда, която не може да бъде разкрита и по пътя на тълкуването; Нищожност на решението се приема да е налице и когато с него се постановява изпълнението на нещо, което е неизпълняемо, или когато се постановява изпълнение на действие, което е престъпление, включително и в случаите, когато съдебното решение постановява нещо, което противоречи на морала и добрите нрави.

В настоящият случай първоинстанционният съд не е спазил изискванията за форма на съдебното решение, регламентирани в чл.235 от ГПК.

Цитираната правна норма изисква изготвянето на съдебното решение в писмена форма и да бъде подписано от съдията със саморъчен подпис. Това изискване в случая не е спазено. Обжалваният съдебен акт е изготвен в електронна форма, подписан с електронен подпис и е изпратен на въззивната инстанция на хартиен носител със заверката по чл.102а, ал.4 от ГПК- с характер на официален препис на документа.

Действително разпоредбата на чл.102а от ГПК сочи, че съдът издава

актовете и извършва всички други предвидени в закона процесуални действия в електронна форма при условията на ЗСВ, освен ако поради естеството им това е невъзможно или по силата на закон е предвидено извършването им по друг начин.

Наред с електронната форма за извършването процесуални действия и издаване на актове, ГПК е запазил изискването крайните актове на съда /решения, определения, разпореждания/, да се създават и в още една форма - писмена /чл. 235, ал. 4 от ГПК/, като този писмен акт се изисква да се подпише от всички съдии, взели участие в постановяването му /чл. 236, ал. 3 от ГПК/.

Доколкото нормата на чл. 102а ал. 1 от ГПК е обща, касаеща всички актове и процесуални действия на съда, а нормите на чл. 235, ал. 4 от ГПК и чл. 236, ал. 3 от ГПК са специални правни норми и касаят само крайния акт на съда, следва да се приеме, че е налице изключението, визирано в чл.102а, ал.1, пред. последно от ГПК, поради което не е достатъчно акта да е създаден само в електронна форма, а за неговата валидност е необходимо да е спазена писмената форма със саморъчен подпис на съдията, който го е постановил.

В ГПК изискването само за електронна форма на крайния съдебен акт не е така ясно изразено, както в НПК-с промяната в чл. 310, която изисква присъдата да се изготвя в ЕИСС и да се подписва с квалифициран електронен подпис.

Чл.102а, ал.3 от ГПК установява, че електронните изявления на съдилищата трябва да отговарят на изискванията на [Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) и на [Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги](#), но в процесуалният закон не е възпроизведена нормата на чл.3, ал.2 от ЗЕДЕУУ, съгласно която писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ, съдържащ електронно изявление, нито е налице изрично препращане към нея.

Процесуалния закон поставя ясно разграничение между процесуалните действия на страните, извършени в електронна форма и електронните изявления на съда. Разпоредбата на чл.102б от ГПК регламентира задължение на съда да приема процесуални действия в електронна форма, в т.ч. и електронните изявления, с които се извършват процесуални действия, когато са спазени изискванията на [Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) и на [Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги](#) и изявленията

са подписани с квалифициран електронен подпис, когато законът изисква саморъчен подпис за валидността на определени изявления.

Аналогичен текст относно крайния акт съда в ГПК липсва, поради което настоящият състав счита, че формата за действителност на съдебното решение е писмена форма, с положен саморъчен подпис на постановилия го съдия, не създаден в електронна форма документ, подписан с КЕП.

Разграничението между електронната форма на актовете и писмената форма по смисъла на процесуалния закон като форма за валидност се извежда и от изискването на чл. 406, ал. 3 от ГПК относно извършването на надлежна бележка върху акта, въз основа на който се издава изпълнителен лист. За издаване на изпълнителен лист се изисква писмена форма /чл. 408, ал. 1 от ГПК/. Писмена форма се изисква по силата на чл. 412, т. 12 от ГПК и за заповедите за изпълнение по чл. 410 и чл. 417 от ГПК, което се потвърждава от изискването на чл. 418, ал. 2 от ГПК /норма, идентична с тази на чл. 406, ал. 3 от ГПК/.

Поради липса на изискуемата от закона форма обжалваното решение следва да се прогласи за нищожно и делото да се върне на Русенския районен съд за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Съгласно чл.280, ал.3 от ГПК въззивното решение не подлежи на касационно обжалване.

По изложените съображения и на основание чл.270 от ГПК Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на решение №665/19.05.2022 г., постановено по гр.д.№ 990/2021 г. по описа на Русенския районен съд.

ВРЪЩА делото на Русенския районен съд за ново разглеждане от друг състав на съда.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____